

Pregó

Il·lm. Paer en Cap

Regidores, Regidors

Autoritats

Pubilles

Guardonats

Senyores i senyors

Ciudadans de Lleida

.....

Es fa saber o se fa saber que per aquest lleidatà de rodalies, de Cervera concretament, l'encàrrec d'aquesta Paeria de posar fil el pregó de les festes de Sant Anastasi és tanmateix com rebre una condecoració. Em deia el president Mario Soares que les distincions no es demanen, tampoc es rebutgen, però. I recomanen els mes savis que no s'exhibeixin. Aquesta, però, ja em perdonaran, la guardaré ben endins i la lluiré quan calgui.

Gràcies, doncs, per tan generosa deferència que em permet tornar 50 anys després a la capital, a la meua capital. Pertanyo amb orgull a la Lleida profunda, la que accepta com un fet natural la capitalitat d'una gran ciutat que ha passat en mig segle del color sèpia al univers digital, de la boira a la claredat, d'aquell tren amb carbó gens romàntic, **el cerverí**, als jets propulsats que ja ens porten amb un obrir i tancar els ulls al bell mig de l'Europa que volem forta i unida.

Quins canvis, valguem Deu. Que ha passat aquí? Com ho heu fet?

Fa molts pocs dies, durant una visita institucional al flamant parc tecnològic que substitueix la parada militar de Gardeny, mirava embadalit aquell vell Institut al costat del riu on els nois i noies de la província ens jugàvem en un assolellat i xafogós dia de juny la sort de tot un curs, estudiat i repassat amb l'esforç dels mestres de poble. Per cert, Mestres de Poble, aquella classe professional tan maltractada i tan poc reconeguda, gent oblidada que no tenia cap influència davant els catedràtics implacables i distants que ens esperaven sense contemplacions.

Pobres mestres i pobres alumnes...

Viatjar a Lleida pels exàmens de juny era una barreja de sentiments. Pànic dels catedràtics i molta il·lusió per trepitjar capital, creuar el riu, contemplar la Seu Vella, mare alhora de tots els símbols lleidatans i, finalment, fer l'entrepà als Campos abans de emprendre camí de tornada.

Roda el Mon i avui, des de Gardeny, l'Institut ja es veu d'una altra manera. Se'l veu incorporat a un altra ciutat, a una Lleida sorprenent, plena de vida als dos costats del riu. Em diuen els amics que segueix sent un gran institut, un gran referent. El pas obligat per entrar a la històrica Universitat que en Víctor va refundar.

No oblidó que avui, mig segle després, el mític institut porti el nom del gran poeta lleidatà, Màrius Torres, al que vosaltres esteu dedicant aquest any per retre l'homenatge que el situarà per sempre més a la galeria daurada de la ciutat i del país.

Les resistències a anomenar Màrius Torres al meu vell institut, a proposta d'un altre segarrenc, el poeta Jordi Pàmies, deuriem ser molt semblants a d'altres entrebancs que tots hem sentit al llarg de la vida en aquella Lleida dels seixanta i dels setanta, els joves de manera especial.

Mirem, però, aquell Institut, des de l'alçada de Gardeny, alçada geogràfica i avui també intel·lectual i de progrés, i mirem-lo amb la generositat llaurada a la transició i també, per que no, amb la serenor del temps passat. Segurament el rigor d'aquells catedràtics, i fins i tots d'aquells professors de gimnasia o de gimnàstica o com ja correctament diem ara, que ens feien saltar més amunt i més enllà del que podíem, esdevindrien amb el temps els obstacles necessaris per tirar endavant. Gràcies, doncs, a tots ells, fins i tot els més estirats i els que posaven més mala cara. Recordo amb respecte i una mica de por els germans Portuguès..., la professora Arinyó a llatí; el professor Sirera a Ciències; el professor Vilaseca a Matemàtiques, i tants d'altres...

N'hi ha un però, diferent, que el porto en el cor. Un que amb el temps esdevindria un personatge clau en la recuperació democràtica de la ciutat. Em refereixo a un gran cerverí, menyspreat i perseguit a la Cervera fosca i tenebrosa d'aquell temps, molt estimat i reconegut a la Lleida a la que tant va donar: No es altre que el professor Jaume Magre, l'àngel de la guarda en el moment més delicat de la meua vida, al que avui tinc la sort i el privilegi de tornar-li en el record el consell, la llum i l'exemple cívic que ens va deixar a molts de nosaltres i en aquest pregoner en particular.

En aquesta Casa, aquí a la *Paeria, on Jaume Magre va iniciar la revolució cultural que tothom ha reconegut com essencial per entendre el canvi de la ciutat, dedico aquest tros del pregó a honrar la seva memòria, a conservar el seu llegat i a propagar els valors que va defensar, primer com a resistent i després com a gran home d'acció a la ciutat de Lleida.

Valor universals: El diàleg, la tolerància i la democràcia.

.....

Si gràcies a Jaume Magre varem poder acabar el batxillerat, dec a un altre cerverí, ell també format professionalment a Ràdio Lleida, abraçar el periodisme i la militància democràtica al mateix temps. Es tracta de Josep Maria Madern, qui va volar molt jove de Ràdio Lleida a Radio Paris.

Em va faltar coratge per demanar-li ajut per fer les practiques en aquell far periodístic. Lleida, però em va obrir les portes. Primer al Diari de Lleida, al carrer Acadèmia amb els capellans i

l'estiu següent a La Manyana amb algun falangista, algun capella i un grapat de bons companys, disposats tots ells a guiar-me pels camins del aprenentatge.

Voldria citar-los a tots però la memòria no és perfecta. Permetin-me que en representació en recordi un Josep Anton Rosell, de qui torno aquests dies a gaudir els matisos del seu llibre-riu "La Boira", grandíssimes generacions de periodistes els de llavors, els de després, els d'ara.

Sense el Diari de Lleida i sense La Manyana avui no seria aquí. Per tant, no puc fer un altra cosa sinó agrair les primeres lliçons, les ensopegades i les oportunitats d'haver viscut a la Lleida de les acaballes del regim franquista.

Aquí vaig aprendre els difícils camins de la llibertat possible.

També vaig provar el gust del vinagre quan el governador civil, els de la jaqueta blanca, ens premia el braç.

Ja he caigut en la nostàlgia, així que la porta oberta als records em tornen una nit sencera amb els comerciants a Mercaderia. Poc podia imaginar que 40 anys després seria testimoni al mateix lloc de la primera nit d'òpera al teatre de la Llotja.

Recordo també viatjar amb la Unió Esportiva a Xàtiva després d'haver passat hores i hores els entrenaments del Camp d'Esports. Aquell Camp d'Esports on vaig tornar per un històric Portugal-Andorra en una Lleida ben diferent i ja tan ben orientada.

Recordo (com aprenent) la entrevista a la Pubilla de les festes de la Bordeta. La neta del republicà que somiava transformar el barri per cosir-lo a la ciutat. Ja està fet, *pubilla catedralica...*

Recordo i acabo per no fer-me etern i avorrit, tantes vivències que em van implicar amb Lleida amb tanta intensitat que sempre m'ha semblat que si no hagués estat per aquelles oportunitats, la caminada no hauria estat tan apassionant.

La Manyana democràtica ha celebrat 25 anys, el Diari de Lleida ja no és entre nosaltres. Ara tenim el Segre. Lleida sempre o gaire bé sempre ha viscut amb pluralisme, fins i tot en el passat.

Amb dos, amb dos mitjans de comunicació vull dir, anirem sempre més ben servits que amb un. Es per això, que des de la responsabilitat actual celebri continuar observant la riquesa de Lleida en aquest terreny.

Es fa saber, que la lleialtat entre competidors dignifiqui el periodisme, reforça la democràcia i serveix a la ciutadania. Em declaro orgullós i humil membre de la comunitat periodística lleidatana que tants i tantes professionals de relleu ha donat des de temps immemorials.

Uns aquí, els altres més enllà a tots ens va ajuntar l'Alcalde Siurana en aquells sopars memorables de Barcelona.

Ens vam conèixer amb Antoni Siurana, lluny de Lleida, a las Açores. Ell representat als municipis d' Europa, jo buscant la notícia i per que no, la complicitat del accent i dels amics comuns. Amb Lleida sempre present recordo haver-li suggerit en mig del Atlàntic una trobada mundial de periodistes lleidatans. L'any següent començaven les convocatòries anuals al voltant de l'arbre de Nadal.

Deixeu-me pensar i creure que escollint un periodista d'ofici, que per circumstàncies ocupa una responsabilitat institucional temporal i efímera, la Paeria ha pensat en un membre d'aquest gremi noble i esforçat en el que encara milita gent com l'estimat Josep Pernau, pal de paller de la professió a Catalunya i com molts altres, lleidatà fora de casa.

Sr. Alcalde

Ara, em toca, per deure institucional, observar i acompanyar la gran aposta d'aquest ajuntament i de la universitat de Lleida pel projecte MAGICAL del Parc Científic i Tecnològic de Gardeny.

Es fa saber, podríem repetir com els antics pregoners, que neix a Gardeny una de les experiències més atractives d' Europa en matèria de coneixement. L'univers audiovisual hi te reservat un lloc preferent i els professionals dels sectors relacionats amb aquest mon tan atractiu i tan canviant, hi trobaran el suport imprescindible per tirar endavant. De ben segur, Il·lm. Sr Alcalde, Sres regidores, Srs Regidors, que les institucions actuarem en coherència.

Represento avui –la represento sempre, això no ho puc pas evitar- una institució relacionada amb el seguiment de les activitats dels integrants del sector audiovisual de Catalunya. M'ho miro doncs des de l'altra banda, com bé saben vostès. Però precisament fruit de les tasques que em correspon d'exercir els puc garantir que la clau de la salut democràtica d'aquesta ciutat i del nostre país rau en la capacitat per a crear continguts diversos, plurals, originals, fruit del talent i de l'esforç creatiu, arrelats al territori d'on emanen, moderns i internacionals al mateix temps, i amb accents diversos – també el lleidatà -.

Continguts, en definitiva, de qualitat. De què ens serveixen els cables, les ones, la tecnologia digital, les connexions de banda ampla, les pantalles rutilants que cobreixen parets senceres de les nostres cases si no hi ha res de bo a veure-hi? Aquest és el principal repte de futur. I aquest és, precisament, de forma valenta, el repte que la ciutat de Lleida ha fet seu.

Aquest triangle estratosfèric que es dibuixi sobre el cel de Lleida projectat per la força de la Universitat, el dinamisme dels emprenedors i el nou urbanisme integrador i humanitzat ens proposa una **ciutat propera**, tan propera que ja hi podem venir amb trens escandalosament ràpids com en avions que aterren suaument en aquesta plana.

Lleidatans, lleidatanes, aquests dies no agafeu els trens nous i lluents que solquen camins veloços, no agafeu avions que us prometen esbargiments paradisiacs. Aquests dies quedeu-vos a la vostra ciutat i gaudiu de la festa.

I per acabar, deixeu-me tornar al nostre Màrius Torres en el centenari del seu naixement per reivindicar aquí el seu llegat poètic i espiritual. En 'La ciutat llunyana', escrita en plena ensulsiada material i cívica de Catalunya, ens descriu el poeta aquell paisatge desolat:

“Ara que el braç potent de les fúries aterra
la ciutat d'ideals que volíem bastir,
entre runes de somnis colgats, més prop de terra,
Pàtria, guarda'ns: - la terra no sabrà mai mentir”.

I ens convida, tanmateix, a l'esperança:

(...) Ja no ens queda quasi cap més consol
que creure i esperar la nova arquitectura
amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sòl.
Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa!
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha, potser,
que ens envia, per sobre d'aquest temps presoner,
batecs d'aire i de fe”.

Aquella nova arquitectura, bastida per braços més lliures, és ara i aquí una realitat de present i de futur. Els seus arquitectes en són els ciutadans de Lleida i de tot Catalunya: el món de la cultura, la política, l'empresa, la pagesia, els serveis, les noves tecnologies, la recerca... que fan que aquella Ciutat llunyana ens ha sigut molt més propera.

Aquesta ciutat de lletres i poetes, guiada per un alcalde de ciències,

Aquesta ciutat de seny i rauxa

De tradició i de modernitat,

Avui mes DESENBOIRADA que mai es vesteix de festa.

Ara ja es hora de que aquest pobre pregoner calli d'una vegada i deixi pas a la folia.

BONA FESTA MAJOR

Visca LLEIDA !!!